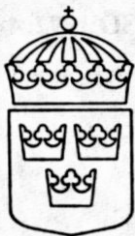

Sveriges internationella överenskommelser

ISSN 0284-1967

Utgiven av utrikesdepartementet

SÖ 1992: 4

Nr 4

Ändring av det svenska förbehållet avseende den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp. Strasbourg den 20 april 1959. (SÖ 1968: 15 och SÖ 1977: 88)

Vid deponeringen den 1 februari 1968 av det svenska ratifikationsinstrumentet avseende den i Strasbourg den 20 april 1959 dagtecknade europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål (SÖ 1968: 15) gjordes från svensk sida förbehåll bl. a. beträffande artiklarna 5 och 11. Regeringen beslöt den 15 januari 1976 att modifiera förbehållet avseende artikel 5 (SÖ 1977: 88). Förbehållet enligt artikel 11 innebär att sådan rättshjälp som artikeln avser — överförande av frihetsberövande personer för vittnesförhör m. m. utomlands — inte lämnas av svensk myndighet. Sverige gjorde vidare förbehåll beträffande artikel 2 i konventionen. Enligt det förbehållet kan en framställning om rättshjälp avslås, bl. a. om den gärning som framställningen avser inte är belagd med straff enligt svensk lag.

Genom lagen (1991:435) med vissa bestämmelser om internationellt samarbete på brottmålsområdet (ändrad 1992: 107) har möjligheter skapats att på begäran av en främmande stat under vissa förutsättningar besluta om överförande av frihetsberövade personer för förhör eller konfrontation utomlands samt transport av frihetsberövade personer genom Sverige. I anslutning härtill beslutade regeringen den 9 april 1992 att modifiera förbehållet och den 11 maj 1992 avgavs till Europarådets generalsekreterare en förklaring av följande innehåll:

”Sverige återkallar sitt allmänna förbehåll mot artikel 11 i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål. Vid framställningar om rättshjälp enligt artikel 11 kommer Sverige att kräva, med stöd av det förbehåll som gjorts beträffande artikel 2, att den gärning som framställningen avser motsvarar brott enligt svensk lag. De förbehåll som Sverige i övrigt har gjort beträffande artikel 2 kommer inte att tillämpas såvitt gäller framställningar enligt artikel 11. Med hänsyn till det nu sagda är Sverige berett att i följande utsträckning lämna sådan rättshjälp som avses i artikel 11.

En person i Sverige, som är berövad friheten, får efter framställning från en främmande stat föras över till den staten för förhör eller konfrontation i samband med förundersökning eller vid rättegång, om förhöret eller kon-

frontationen avser annat än den frihetsberövades egen brottslighet. En sådan framställning prövas av regeringen.

En framställning om överförande skall avslås, om den frihetsberövade inte samtycker till åtgärden. En framställning får också avslås,

1. om ett överförande medför att tiden för frihetsberövandet förlängs,
2. om den frihetsberövades närvaro behövs i ett brottmål som handläggs i Sverige,
3. om den gärning som framställningen avser inte motsvarar brott enligt svensk lag eller om den utgör ett politiskt eller militärt brott, eller
4. om andra tvingande skäl talar mot ett överförande.

Framställningen skall innehålla uppgift om

1. den frihetsberövades namn och var han är omhändertagen,
2. den brottsliga gärningen samt tid och plats där den ägde rum,
3. vad förhöret eller konfrontationen skall avse, och
4. hur lång tid den frihetsberövade behöver närvara i den främmande staten.

Chefen för justitiedepartementet kan meddela tillstånd till transport genom Sverige av en i främmande stat frihetsberövad person som skall föras över till en annan stat för förhör eller konfrontation.

I fråga om det sätt på vilket en framställning om överförande eller transport av en frihetsberövad person skall göras, hänvisas till Sveriges förklaring enligt artikel 15 punkt 6 i konventionen.”